

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 81.609 van 2 juli 1999
in de zaak A. 84.789/VII-18.576.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te GENT,
A. Van Lokerenstraat 16

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX op 21 juni 1999 heeft ingediend om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 mei 1999 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 22 juni 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 juni 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoekster, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, (volgens de Commissaris-generaal zou zij verklaard hebben een XXX staatsburger te zijn) heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 30 december 1996.

1.2. Dit asielverzoek werd onontvankelijk verklaard en op 16 mei 1997 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd.

1.3. Verzoekster zou niet zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst.

1.4. Verzoekster, weduwe, zou het hoederecht over haar twee kinderen hebben verkregen bij een beslissing van 23 juni 1996 van de Procureur van de Rechtbank van Eerste Aanleg te K. Nochtans zouden de twee kinderen bij haar schoonfamilie verblijven. De schoonfamilie verhindert haar het hoederecht uit te oefenen en zou verzoekster met de dood hebben bedreigd.

1.5. Op 5 augustus 1998 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in. Deze werd niet in overweging genomen door de Minister van Binnenlandse Zaken op 28 september 1998.

1.6. Volgens haar bewering zou verzoekster op 29 december 1998 naar XXX zijn gerepatrieerd.

1.7. Uit angst voor haar schoonfamilie zou zij zijn teruggekeerd naar België in januari 1999.

1.8.

Op 1 februari 1999 diende verzoekster een derde asielaanvraag in. Dit asielverzoek werd onontvankelijk verklaard door de Minister van Binnenlandse Zaken op 26 mei 1999.

1.9. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 1999 luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 31 mei 1999 in het Transitcentrum 127 bis te Steenokkerzeel, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. M. DE CLIPPELE loco Mr. B. VRIJENS.

Betrokkene, die de XXX nationaliteit beweert te bezitten, diende een eerste asielaanvraag in op 30 december 1996 waarin de Commissaris-generaal in beroep op 16 mei 1997 een bevestigende beslissing nam. Op 5 augustus 1998 diende betrokkene, zonder te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst, een tweede asielaanvraag in, welke door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 september 1998 niet in overweging werd genomen (bijlage 13 quater). Op 1 februari 1999 diende betrokkene een derde asiel-aanvraag in, die op 26 mei 1999 door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk werd verklaard. Betrokkene beweert op 29 december 1998 door de Belgische autoriteiten naar XXX te zijn gerepatrieerd. Zij zou daar nog steeds met de dood zijn bedreigd door haar schoonbroers omdat ze het hoederecht over haar twee kinderen terug wil, die momenteel nog steeds bij haar schoonfamilie zouden verblijven. Ondanks de beslissing van de procureur

van de rechtbank van eerste aanleg van K., dd. 23 juni 1996, waarbij betrokkene het hoederecht over de kinderen kreeg toegewezen, zou betrokkene door haar schoonfamilie nog steeds belet worden om haar twee kinderen bij zich te nemen. Uit vrees voor represailles van haar schoonfamilie, besloot betrokkene op 27 januari 1999 haar land opnieuw te verlaten, richting België.

Ter staving van haar derde asielaanvraag legde betrokkene ten aanzien van het Commissariaat-generaal volgende documenten neer, welke door haar familie in februari 1999 haar vanuit XXX zouden zijn toegestuurd : een beslissing van de procureur van de rechtbank van eerste aanleg van K., dd. 23 juni 1996 en twee attesten van het politiecommissariaat van K., dd. 4 april 1997.

Er dient te worden vastgesteld dat de door betrokkene ingeroepen elementen ter ondersteuning van haar derde asielaanvraag dezelfde zijn als de ingeroepen motieven ter ondersteuning van haar eerste en tweede asielaanvraag die niet werden weerhouden omdat zij geen verband houden met de criteria zoals voorzien in de Geneefse Conventie. De door betrokkene neergelegde documenten zijn niet van aard de vorige onontvankelijkheidsbeslissingen te wijzigen. Integendeel, deze documenten tonen daarenboven aan dat zij de bescherming heeft kunnen inroepen van de wettige overheid van haar geboorteland. De procureur van de rechtbank van eerste aanleg van K., dd. 23 juni 1996, besliste immers in betrokkenes voordeel en (deze beslissing) houdt in dat zij het hoederecht over de kinderen krijgt.

Daarbij kan nog opgemerkt worden dat betrokkene naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag dd. 30 december 1996 noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal sprak over een vonnis met betrekking tot het hoederecht van haar kinderen dat in haar voordeel zou zijn beslecht. Uit het document dat ze ter ondersteuning van haar tweede en derde asielaanvraag aanbracht blijkt echter dat dit vonnis reeds werd uitgesproken op 23 juni 1996. Bij haar verhoor in dringend beroep in het kader van haar eerste asielaanvraag dat plaatsvond op 26 maart 1997 verklaarde betrokkene bovendien naar een advocaat geweest te zijn, maar zonder resultaat.

Verder is het merkwaardig vast te stellen dat de twee attesten van het politiecommissariaat van K. op dezelfde datum, namelijk op 4 april 1997 en door dezelfde persoon, namelijk majoor Z., zijn uitgereikt terwijl het ene attesteert dat zij sinds begin 1997 met de dood zou zijn bedreigd door haar schoonfamilie omdat zij het hoederecht over de kinderen wil en het andere attesteert dat zij door de politie zou worden gezocht naar aanleiding van haar poging om haar kinderen met geweld van bij haar schoonfamilie weg te nemen. Het is bovendien al even merkwaardig dat deze

twee attesten op verzoek van betrokkene en dan nog aan een andere persoon dan betrokkene zelf zijn uitgereikt. Betrokkene beweert bovendien de aangebrachte documenten in februari 1999 per post te hebben ontvangen uit XXX, terwijl uit het dossier blijkt dat ze deze documenten reeds aanbracht bij haar tweede asielaanvraag van 5 augustus 1998.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdende met het feit dat de door betrokkene neergelegde documenten ernstige schrijffouten (ontbrekende leestekens) bevatten, wordt de waarachtigheid van haar verklaringen aangetast.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is (en) kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de weigering tot verblijf besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 26 mei 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen

worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, de verzoekende partij het volgende betoogt :

"Dat verzoekster, ingevolge betekening van een bijlage 39, sinds 26 mei 1999 is opgesloten in het Transitcentrum 127bis te Steenokkerzeel.

Dat reeds een poging werd ondernomen om verzoekster te repatriëren, welke door het verzet van verzoekster niet doorgegaan is.

Dat gelet op de bestreden beslissing dd. 7 juni 1999, waarin de weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 26 mei 1999 bevestigd wordt, verzoekster ten alle tijde naar haar land kan teruggestuurd worden.

Dat derhalve de hoogdringendheid bewezen is.";

Overwegende dat de bestreden beslissing dateert van 7 juni 1999, zodat verzoekster met haar verzoekschrift van 22 juni 1999 (griffiestempel) alert heeft gereageerd; dat aan de eerste voorwaarde van artikel 17, §§ 1 en 2 is voldaan;

3.2.1. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde betreft, de verzoekende partij in een eerste middel het volgende aanvoert :

"1. (...) : schending van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt nagelaten verzoekers asielaanvraag ernstig te nemen.

Dat verzoekster duidelijke bewijsstukken neerlegde waaruit blijkt dat zij in haar land bedreigd wordt

zonder dat zij de bescherming kan inroepen van de XXX autoriteiten (cfr. stuk 2).

Dat de Commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout begaat en de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt wanneer hij een bevestigende beslissing ten aanzien van verzoekster neemt zonder de door haar neergelegde stukken aan een deskundig en uitgebreid authenticiteit(s)onderzoek te onderwerpen.

Dat van een gespecialiseerde administratie zoals het Commissariaat-generaal mag verwacht worden dat zij op een meer correcte en zorgvuldige manier met de neergelegde bewijsstukken en (van) een asielaanvraag omgaat. Om de neergelde bewijsstukken te ontkrachten baseert (eerste) verweerder zich enkel en alleen op vermeende 'merkwaardigheden' en schrijffouten, die door geen enkel wetenschappelijk rapport ondersteund worden.

Dat zij (hij) bij twijfel omtrent de authenticiteit minstens de stukken aan een extern gespecialiseerd onderzoek moet onderwerpen.

Dat eveneens door de Commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout wordt begaan wanneer hij oordeelt dat verzoeksters verklaringen tijdens haar eerste asielaanvraag met betrekking tot het zonder resultaat een advocaat te hebben geraadpleegd onverzoenbaar zijn met het vonnis dd. 23.06.96.

Dat verzoekster opmerkt dat het uitspreken van een vonnis door een procureur niet noodzakelijk dankzij de hulp van een advocaat tot stand komt.

Dat derhalve door (eerste) verweerder onredelijk en onzorgvuldig wordt gesteld dat verzoeksters verklaringen tegenstrijdigheden bevatten.";

Overwegende dat verzoekster aanvoert duidelijke bewijsstukken te hebben neergelegd waaruit blijkt dat zij in haar land bedreigd zou zijn, zonder dat zij de bescherming kan inroepen van de XXX autoriteiten; dat volgens verzoekster de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door haar neergelegde documenten aan een deskundig en uitgebreid authenticiteitsonderzoek zou moeten onderwerpen;

Overwegende dat uit de motivering van de bestreden beslissing op het eerste gezicht niet kan worden afgeleid dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de stukken (de beslissing van de procureur van 23 juni 1996 inzake het hoederecht en de twee attesten van de politiecommissaris dd. 4 april 1997) naast zich heeft neergelegd; dat hij deze stukken wel degelijk heeft onderzocht; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft overwogen dat de stukken niet authentiek zouden zijn, dat hij deze inhoudelijk heeft beoordeeld onder meer aan de hand van verzoeksters eerdere asielaanvragen;

Overwegende dat met betrekking tot de beslissing van de procureur van 23 juni 1996 in de bestreden beslissing wordt overwogen dat de procureur in verzoeksters voordeel besliste en het hoederecht aan haar heeft toevertrouwd; dat bovendien verzoekster in haar eerste asielaanvraag nooit heeft gesproken over het feit dat zij het hoederecht had verkregen over haar twee kinderen bij een beslissing van de procureur;

Overwegende dat met betrekking tot de attesten van de politiecommissaris, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schijnbaar op goede gronden, in zijn beslissing opmerkt dat deze van dezelfde datum, namelijk van 4 april 1997 zijn en door dezelfde persoon, majoor Z., zijn uitgereikt; dat het ene attesteert dat verzoekster sinds begin 1997 met de dood zou zijn bedreigd door haar schoonfamilie omdat zij het hoederecht over de kinderen wil en het andere attesteert dat verzoekster door de politie zou worden gezocht naar aanleiding van haar poging om haar kinderen met geweld van bij haar schoonfamilie weg te halen; dat het ook merkwaardig is dat de politieattesten op verzoek van betrokkene aan een andere persoon dan de

betrokkene zelf zijn uitgereikt; dat tenslotte in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster beweert de documenten in februari 1999 per post te hebben ontvangen, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster deze documenten reeds had aangebracht bij haar tweede asielaanvraag in augustus 1998;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien op het eerste gezicht terecht opmerkt dat de aangehaalde documenten niet van aard blijken te zijn de vorige onontvankelijkheidsbeslissingen te wijzigen, omdat zij geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève;

Overwegende dat, wat de manifeste beoordelingsfout betreft in verband met de Advocaat, verzoekster het volgende aanvoert : "de Commissaris-Generaal oordeelt dat verzoeksters verklaringen tijdens haar eerste asielaanvraag met betrekking tot het zonder resultaat een advocaat te hebben geraadpleegd onverzoenbaar zijn met het vonnis dd. 23.06.96. Dat verzoekster opmerkt dat het uitspreken van een vonnis door een procureur niet noodzakelijk dankzij de hulp van een advocaat tot stand komt";

Overwegende dat de eerste verwerende partij dit niet heeft beweerd; dat zij enkel opmerkt dat verzoekster tijdens haar eerste asielaanvraag nooit melding heeft gemaakt van het vonnis, terwijl dit op dat ogenblik al was uitgesproken en zij naar een Advocaat was geweest;

Overwegende dat de bestreden beslissing op het eerste gezicht op zorgvuldige wijze is genomen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen de stukken wel degelijk op een ernstige wijze heeft onderzocht; dat het eerste middel niet ernstig is;

3.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

"2. (...) : schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Dat de Commissaris-generaal in de bevestigende beslissing dd. 7 juni 1999 meent dat verzoekster mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat zij ontvlucht is.

Dat hierdoor artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 geschonden wordt.

Artikel 3 stelt duidelijk dat 'niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen'.

Dat uit recente jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (Chahal v. United Kingdom, 15 november en Ahmed v. Austria, 17 december 1996) blijkt dat artikel 3 EVRM verder gaat dan de bescherming onder artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en dat artikel 3 EVRM zelfs niet hoeft te wijken voor de nationale veiligheid van de lidstaten. In deze zaken werd een schending van artikel 3 EVRM geconstateerd omdat betrokkenen bij terugkeer naar hun land van herkomst het slachtoffer zouden worden van martelingen en onmenselijke behandelingen in de zin van 'maltreatment'.

Dat verzoekster, wegens het opeisen van het hoederecht over haar kinderen, vreest in haar land het slachtoffer te worden van vervolgingen, folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen vanwege de familie van haar overleden echtgenoot die verzoeksters kinderen wil behouden.

Dat verzoekster onmogelijk de bescherming kan inroepen vanwege de XXX overheid en politie.

Dat immers uit het rapport van het U.S. Department of State dd. 26 februari 1999 'XXX Country Report of Human Rights Practices for 1998' blijkt dat de XXX politie onbekwaam, corrupt en onbetrouwbaar is. De politiecontrole blijkt in sommige gebieden slechts marginaal te zijn. In het noordoosten van het land is de controle en macht van de XXX autoriteiten nihil (cfr. stuk 3. p. 1 en 3).

Dat de familie van verzoeksters echtgenote(oot), bij wie zij woonde en bij wie haar kinderen tegen

haar wil nog steeds verblijven, afkomstig is van S., gelegen in het noorden van XXX.

Gezien de voormelde beschreven toestand in XXX kan verzoekster onmogelijk rekenen op de bescherming en de hulp van de XXX autoriteiten.";

Overwegende dat in een tweede middel verzoekster de schending inroept van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens. Artikel 3 van voornoemd verdrag luidt als volgt :

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.";

Overwegende dat verzoekster in haar land het slachtoffer vreest te worden van vervolgingen, folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen vanwege de familie van haar overleden echtgenoot;

Overwegende dat verzoekster niet met concrete gegevens aantoont om welke reden zij geen beroep zou kunnen doen op de XXX autoriteiten om de beslissing van de procureur te laten uitvoeren; dat samen met de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden vastgesteld dat uit de neergelegde stukken het tegendeel blijkt; dat aan verzoekster immers het hoederecht werd toegekend;

Overwegende dat de attestatie waaruit blijkt dat verzoekster zou worden vervolgd, afkomstig is van het politiecommissariaat, wat merkwaardig is, indien de politie zou weigeren haar te beschermen en dit schijnt eerder te wijzen op bescherming;

Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is

Overwegende dat geen van de middelen ernstig is; dat derhalve niet is voldaan aan de tweede voorwaarde van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee juli 1900 negenennegentig, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.